

naar det udtaler i Betænkningen, at man ved den foretagne Formindselse i Kanoner-nes Antal uden Forhøielse af Udgifterne har set sig i Stand til at forsøge den til siebliftelig Disposition staaende Ammu-nitionsforsyning, da er dette Udtryk „uden Forhøielse af Udgifterne“ ikke korrekt. Det indeholder nemlig en Udgiftsforhøielse af 1 Million Kroner efter de foreliggende Op-lysninger. Jeg gjør kun det ærede Min-dretal opmærksom paa det, som det vistnok maa indrømme ikke er korrekt. Iøvrigt har jo den ærede Ordfører for Mindretallet oplyst Rigtigheden af, hvad jeg har frem-stillet om de Hensstillinger, som jeg har gjort til Mindretallet i Udvalget, og for saa vidt har det ærede Medlem jo konsta-teret, at Mindretallet fra sit Synspunkt kun har været villigt til at forhandle om Kjøbenhavns Befæstning og uden dertil at snytte nogen Forudsætning om Enigheden af, at enhver Foranstaltning af denne Art forudsatte Rigsdagens Samtykke. — Den meget ærede Minister kunde ikke forstaa, hvorfor det foreliggende Lovforslag ikke her var kommet til Behandling før den 17de Februar, da det dog havde været forelagt den 19de Oktober. Den høitærede Minister maa da ganske have glemt, at han er Med-lem af en Regjering, der har udsat Rigs-dagsamlingen i Efteraaret i et Par Maaneder, saa jeg synes ikke, at Forklaringen ligger saa overmaade fjern. Iøvrigt tror jeg, at den Sag som paa Thingets Dags-orden i den Rækkefølge, som Regjerings-forslagene medførte. Den høitærede Mini-ster hentydede til, at jeg havde ved 1ste Behandling her udtalt, at det var mit Haab, at denne Sags Behandling nu kunde føres ind i et nyt Spor; han udtrykte det saaledes, at man herfra kunde finde nye Baner. Det har jeg udtalt, det var mit Haab, men ganske vist er dette Haab bristet. Jeg for-udsatte Muligheden af, at et Udvalg her i denne Sag virkelig kunde komme til en al-vorlig Erkjendelse af, at med provisoriske Foranstaltninger paa dette Omraade gaar det ikke an at fortsætte, der maa sættes en Stopper derfor, vi maa være enige om, at Forudsætningen for, hvad der gjøres paa dette Omraade, først og fremmest mere end ved noget andet af Landets Anliggender nødvendig kræver Rigsdagens Samtykke og Folkets fulde Tilslutning; her ikke det, siger jeg den høitærede Minister, at saa er Alt, hvad han foretager sig, kun til Fordærv for Landet. Havde dette været opnaaet, var der lukket en Dør op for, at Sagen kunde være kommen ind i et nyt Spor, som jeg har tænkt det, og jeg har ogsaa sagt, hvad

jeg dermed mente, at havde vi denne For-udsætning, kunde det ikke mere være vor Opgave som enkelte Rigsdagsmænd at lægge en Plan for Landets Forsvar, men saa vilde det med Nødvendighed kræves, at der-til tilkaldtes flere Sagkyndige. Vi have aldrig givet os ud for at være Sagkyndige paa dette Omraade. Men jeg er overbevist om, at enhver Mand i Landet vil kunne forstaa, at Forudsætningen derfor var først og fremmest, at der ikke skete nogen provi-sorisk Foranstaltning med Hensyn til Fæst-ningsvæsenet. Den høitærede Minister an-ker over, at Udvalget ikke har ført For-handlingen, saaledes som han havde forud-sat det, at han ikke havde hørt Noget fra Udvalget i den Henseende, at han eller Fi-nantsministeren ikke vare blevene tilkaldte o. s. v. Det forekommer mig at være noget Forbauvende at høre fra den samme Mini-ster, der i samme Dieblit Folkethinget ved-tager en Protest mod hans provisoriske Fæstningsforanstaltninger, anmelder her i Folkethinget, at han er til Sindss trods denne Udtalelse at ville fortsætte disse Ar-bejder, og saa mener den høitærede Mini-ster at kunne vente af os eller anker over, at vi vilde optage en Forhandling med den ærede Minister, før vi vare paa det Re-ne om dette, at de provisoriske Ting skulde det have en Ende med. Denne Udtalelse, der her er falden fra den høitærede Minister, vil blive hørt i denne Sal og hele Landet over, og jeg taler her paa denne Forsam-lings Fleritals Vegne, naar jeg gjør den meget ærede Minister og den samlede Re-gjering ansvarlige for ethvert Skridt, de videre udføre i denne Henseende.

Krigsministeren (Barnson): At det ærede Medlem og Thinget gjør dette sidste, tvivler jeg ikke et Dieblit paa; Re-gjeringen behøver ikke at mindes om, at den har Ansvaret for, hvad der sker. Jeg vil kun gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til det, den ærede Ordfører (Bjvsn) sagde, for ikke her at forlænge Forhandlingen alt-for meget. Det ærede Medlem sagde, at det først og fremmest var nødvendigt, naar Forsvarsforanstaltningerne skulde kunne nytte Noget, at de vare fremkomne ved Enighed mellem de forskjellige Faktorer. Jeg vil dog dertil sige, at det Væsentlige med Hensyn til Forsvarsforanstaltninger er vistnok, at man har dem, hvor man skal bruge dem, naar Fienden kommer. Enigheden have de Herrer ikke kunnet skaffe til Veie, og jeg veed ikke, om det ligger i, at man i Thinget har manglet Evne eller Villie til at enes med Landstinget; man har ikke